

Aage Hansen

3. sept. 1894 - 15. marts 1983

Aage Hansen var af sydjysk og sønderjysk familie, faderen var sønderjyde født i Broager, og moderen fra Bjerre Herred. I et lille memoirebind fra 1976 har han givet nogle indtagende erindringsglimt fra barndomstiden i fødebyen Kolding hvor faderen havde en virksomhed som drejermester. Børnene - der var fire yngre søskende - var som en naturlig ting med i arbejdet hvor de kunne gøre nytte, men iøvrigt var der herlige legemuligheder i det store hus og omegnen med slotshaven og Koldinghus Ruin som nære naboer. Læselysten blev vakt og stimuleret bl.a. af den udmærkede serie af populærvidenskabelige værker som kom sammen med Gyldendals Frem, og Aage Hansen rykkede fra Kommuneskolen over i Kolding højere Almenskole, hvorfra han blev dimitteret i 1912. I gymnasietiden havde han læst nogle af Vilhelm Andersens bøger, heriblandt Poul Møller-biografien, med det resultat som han skriver i sin hilsen til Vilh. Andersens 80-års dag at han tabte sit hjerte til dem begge. Bekendtskabet blev i hvert fald bestemmende for hans senere bane og for valget af dansk som studiefag. Foruden dansk, der var hans hovedfag, læste han engelsk og tysk, og han har senere fremhævet lærerne i disse fag Otto Jespersen og Chr. Sarauw som dem der vendte hans interesse mod det sproglige. Verner Dahlerups undervisning i danskfagets sproglige discipliner synes derimod ikke at have givet ham større inspiration. Når det blev dansk og ikke et af de andre sprogfag som blev centrum for hans videre studier og arbejde, skyldtes det utvivlsomt at han fik mulighed for at fortsætte med videnskabeligt arbejde efter eksamen ved det da nylig påbegyndte store nationale projekt Ordbog over det danske Sprog. Der var jo dengang ved Universitetet overhovedet ingen muligheder for videreuddannelse eller fastholdelse af kandidater med videnskabelige interesser og anlæg.

Aage Hansen blev altså ordbogsredaktør og havde sit hovedvirke ved Det danske Sprog- og Litteraturselskab som fuldtidsansat ved ODS fra 1920-56. Desuden var han optaget af undervisningsvirksomhed, først ved Købmandsskolen (til 1927) og senere i en lang periode ved Lærerhøjskolens årskursus i dansk. Han var undervisningsassistent i dansk grammatik hos Brøndum-Nielsen i årene 1930-36 og derefter i mange år medlem af censorkollegiet. Også ved Århus Universitet har han i perioder forelæst,

bl.a. som vikar for vennen Peter Skautrup under dennes rektorat i begyndelsen af 1950'erne. Men ordbogsarbejdet krævede jo sin mand! Der levedes ikke så megen tid til andre ting eller til selvstændig forskning som han kunne ønske. Og selv om et blik på Aage Hansens bibliografi fra disse år viser en ganske pæn række af bøger og afhandlinger (efter disputatsen i 1927), som i nogen grad dementerer hans egen beklagelse af de manglende muligheder for privat arbejde, så er der dog ikke tvivl om at det følte som en lettelse da arbejdet med ODS kunne afsluttes i 1956, »da jeg igen blev en fri mand«. Tilknytningen til Litteraturselskabet fortsatte, men under friere former således at han delte sin tid mellem Holberg-ordbogen, et arbejde han da allerede var i gang med og nu fortsatte under Selskabets auspicer, og private arbejder. Det blev til en lang, frugtbar og, tør man tro: lykkelig arbejdsperiode hvor han fik udarbejdet og fremlagt de store værker indenfor dansk sproghistorie og moderne dansk grammatik som han i mange år havde samlet materiale til, foruden en broget række af mindre bøger og afhandlinger. Aage Hansen havde den lykke som andre af de betydelige danskfilologer at bevare sin fulde arbejdskraft og arbejdslyst langt ud over normal pensionsalder. Endnu i sine sidste år var han fagligt aktiv og virksom. Han læste stadig med på Holberg-ordbogens korrekturer og syslede i øvrigt med en filologisk beskrivelse af Peder Laale-samlingen, et arbejde som han i det væsentligste fik bragt til afslutning inden sin død.

En oversigt over Aage Hansens omfattende og mangesidede faglige forfatterskab må naturligt begynde med ordbøgerne. Det er trods alt det leksikografiske arbejde der fylder mest i bibliografien. - Hans første artikel i Ordbog over det danske Sprog (pronominet *din*) er trykt i bind 3 (1921), den sidste (substantivet *Øvring*) afslutter ordbogens sidste bind (27, 1954). Han var således med i næsten hele forløbet og udgjorde sammen med lederen Harald Juul-Jensen, Jørgen Glahder og Johs. Brøndum-Nielsen den faste kerne i redaktionsstaben; sammen med dem har han hovedæren for værkets støtte fremskriden og planmæssige afslutning indenfor et rimelig kort åremål. Efter opgivelserne i ordbogens efterskrift har han redigeret 10.260 af de ialt 37.778 spalter, svarende til godt og vel 7 bind - mere end nogen anden. I mange år havde han også sammen med de andre hovedredaktører arbejdet med gennemlæsning og revision af yngre redaktørers manuskripter. En lang række af ordbogens store og vanskelige artikler skyldes Aage Hansens pen; således har han forfattet de fleste af præpositionsartiklerne i de senere bind og kæmpeartiklen *være*

Aage Hansen.

(på 77 spalter) i bind 27. Som leksikograf forenede han evnen til indtrængende analyse af stoffet med det (også nødvendige) kompositoriske overblik, evnen til at bringe de utallige betydningsafskygninger ind i et overskueligt system (se fx. artiklen *til* i bind 23). I Danske Opslagsværker (1971) har han givet en levende personlig skildring af arbejdet med ordbogen og portrætter af en række kolleger. Han slutter her med et lille hjertesuk der fremhæver det bundne og også i længden ensformige ved ordbogsarbejdet, en bekendelse som ved en lejlighed fremkaldte en spøgefuld, men bestemt indsigelse fra Brøndum-Nielsen, der jo ganske vist heller ikke havde ordbogen som heldagsjob! Men Aage Hansen var dog ikke mere træt af ordbøger end at han som nævnt allerede før afslutningen af ODS var i fuld gang med et andet stort ordbogsværk.

Holbergordbogen er med sine planlagte 5 bind et ambitiøst forsøg på en udtømmende registrering af en hovedforfatters sprog, i en form og ramme der lægger sig tæt op ad ODS. Den bygger ikke - ud over de bevarede egenhændige manuskripter og udfærdigelser - på konkordansmateriale, men på tætte gennemexcerperinger af Holbergs værker som skulle sikre i hvert fald en høj grad af fuldstændighed. Ordbogen bærer, tør man roligt sige, fra første til sidste bogstav Aage Hansens mærke. Han forestod planlægningen og indsamling af materiale - dette dog i samarbejde med den norske professor Trygve Knudsen idet værket oprindeligt var tænkt som og også i den første fase blev realiseret som et dansk-norsk fællesprojekt - og han har redigeret vel ca. halvdelen af alfabetet, foruden at han reviderede andre medarbejderes bidrag. Af de 5 bind oplevede han at se de to første i trykken (1981-82).

Aage Hansens grammatiske forfatterskab blev indledt med disputatsen »Bestemt og ubestemt substantiv« (1927), som behandler substantivernes bekendtheds- eller determinationssystem. Afhandlingen - kandidater af ældre årgange vil huske den karakteristiske storbogstavforkortelse som en af de første der bed sig fast - giver i første række en grundig redegørelse for brugen af de tre formtyper: bestemt og artikelløs (her kaldt »nøgen«) form og forbindelse med ubestemt artikel i moderne dansk med omtale af eller udblik også til ældre sprogrtrin. - Disputatsens undertitel (»Bidrag til dansk substantivsyntaks I«) havde stillet nye grammatiske specialstudier i udsigt, men i Aage Hansens næste bøger blev der slået større brød op, med sigte mod en samlet grammatisk analyse og beskrivelse af modersmålet. »Sætningen og dens led i moderne dansk« (1933) er et originalt og interessant arbejde hvor forfatteren søger en fornyelse af såvel materiale som metode for den grammatiske beskrivelse. I indledningen fremhæ-

ves med programmatisk fynd det talte sprog som grammatikkens rette basis, og bogen fremlægger et stort utraditionelt materiale og giver spændende bidrag til talesprogssyntaks. I analysen foreslår Aage Hansen i stedet for den traditionelle opdeling i verballed, subjekt, objekt, hensynsobjekt osv. at foretage en første inddeling af sætningen (forstået som en meddelelse) i et emneled (det såkaldte A-led), det der meddeles noget om, og et »B-led« der indeholder selve meddelelsen. Den videre analyse foregår efter en og samme procedure således at man hele tiden deler i led der bestemmer og led der bestemmes, svarende til det som senere i glossematikken kaldes selektion. Den foreslåede analysemodel (A- og B-led), som ganske vist ikke fastholdes i de senere arbejder men kun nævnes kort som en indholds- eller stilistisk analyse, har haft inspirerende betydning for Paul Diderichsens feltanalyse, og Diderichsen har selv, samtidig med at han har kritiseret enkeltheder i argumentationen, vedstået sin gæld til den gamle rebelske bog.

Den i 1938 udsendte »Indledning til nydansk grammatik« var tænkt som 1. del af en større håndbog med Peter Skautrup som medforfatter. Formålet er en drøftelse og fastlæggelse af de vigtigste grammatiske enheder som grundlag for en følgende beskrivelse: sætning, ord, fonem, ordklasser. Definitionerne og afgrænsningerne er klare, analyseprincipperne iøvrigt på afgørende punkter ændret og modificeret i forhold til »Sætningen og dens led«, under indtryk navnlig af Saussures bekendte skelnen mellem langue og parole som Aage Hansen her introducerer i dansk grammatik. Den planlagte håndbog skulle efter bevarede notater yderligere have omfattet bind om orddannelseslære, morfologi, syntaks og et historisk tillæg, men måtte opgives da Skautrup begyndte på sin sproghistorie. Imidlertid tog Aage Hansen efter afslutningen af ODS selv arbejdet op igen og kunne da i 1967 fremlægge trebindsværket »Moderne Dansk«.

Moderne Dansk er delt i Analyse (bind 1) og Sprogbeskrivelse (bind 2-3), men denne distinktion skal ikke tages for strengt. Det første bind der opstiller og definerer talens og sprogets enheder, fra de største til de mindste, indeholder også en beskrivelse af disse så vi her får kapitler om perioden, det Aage Hansen kalder storsætningen (en sætning hvor et af leddene har sætningsform), sætningen, ordet (simple og komplekse ord) og fonemet som den mindste enhed i sprogsystemet. Hertil føjes også en kort gennemgang af det ortografiske system og forholdet mellem grafem og lyd-værdi. I bind 2 og 3 følger en udførlig gennemgang af de enkelte ordklasser hvor morfologi og syntaks og orddannelse behandles samlet for hver ordklasse. Ordklasserne er defineret på strengt syntaktisk grundlag

hvad der har medført en reduktion af antallet. Pronominer og numeralier - det som Wiwel kaldte tværklasserne - er fordelt på substantiver og adjektiver, og konjunktioner og præpositioner er slået sammen i en klasse som benævnes leddannere.

Metodisk er Moderne Dansk præget af Aage Hansens interesse for og tilslutning til nyere sprogvidenskabelige teoridannelser. Værket er viet mindet om »min ven og læremester Louis Hjelmlev«, og Aage Hansen har til grund for analysen i bind 1 lagt de glossematiske relationsbegreber solidaritet, kombination og selektion, ligesom han ved analysen af de ufuldstændige sætninger nu anvender Hjelmlevs katalysebegreb. Der er også forskellige andre terminologiske nydannelser, og alt dette kan måske gøre visse afsnit især i bind 1 lidt vanskeligt tilgængelige for den uforberedte håndbogsbenytter. Men man bør ikke lade sig afskrække, for værket er i sandhed en guldgrube med en fylde af oplysninger om sproget i dag og en lang række centrale beskrivelser af sprogets elementer og systemer. Moderne Dansk er langt den største håndbog der foreligger over dansk grammatik, målt i sidetal svarer den til Mikkelsen (Ordføjningslæren), Wiwel og Diderichsen lagt oveni hinanden. Og på mangfoldige punkter giver den en langt mere indgående og detaljeret beskrivelse end man har set tidligere, også ofte en grundlæggende ny behandling af forhold som ikke tidligere er behandlet i grammatikken eller kun har fået en kort eller summarisk omtale. Eksempelvis kan nævnes den interessante analyse af perioden i bind 1 eller ved gennemgangen af de morfologiske systemer den omhyggelige redegørelse for konkurrerende udtryksmåder, altså fx. genitiv overfor omskrivning med *sin*, *hans*, forbindelser med præpositionsled osv.

I modsætning til sine forgængere bruger Aage Hansen ikke paragraf-inddeling. Det kan være en fordel i den løbende fremstilling; men man kan omvendt undertiden savne en lidt skarpere afsnitsmarkering. Ærgerligt nok er der også nogle mangler og inkurier i den typografiske disponering af rubrikker og underrubrikker, især i bind 3, så læseren kan somme tider have svært ved at fastholde overblikket. Men dette er dog kun småting i forhold til det faktum at vi her har fået en stor moderne grammatik med et omfattende og fremragende citatmateriale. Det sidste er ikke det mindst prisværdige ved bogen: Aage Hansen bygger overalt sin fremstilling på autentiske, præcist stedfæstede citater hvor tidligere danske grammatikker jo næsten udelukkende benytter selvlavede eksempler. Moderne Dansk træder her ind på linje med de store grammatikker for de europæiske hovedsprog.

Sideløbende med arbejdet indenfor nydansk grammatik havde Aage Hansen i mange år dyrket sproghistorien, specielt lydhistorien, og havde også publiceret en række mindre afhandlinger med lydhistoriske bidrag. Hovedværket her - og ved siden af *Moderne Dansk* hans andet store arbejde udenfor ordbøgerne - er »Den lydlige udvikling i dansk fra ca. 1300 til nutiden« I-II (1962-71). Formålet er som angivet at vise hovedlinjerne i den udvikling der har ført til den moderne rigssprogsnorm. Værket udmærker sig ved en særdeles klar og pædagogisk opbygning. Bind 1 er disponeret efter lydudviklingernes art, medens bind 2 er inddelt efter de forskellige lydgrupper så hver lyd (hvert fonem) behandles for sig i de forskellige positioner. Udgangspunktet er en opstilling af lydsystemet i gammeldansk på de ældste håndskrifers tid. Der er naturligvis i behandlingen af de gammeldanske lydudviklinger en del berøringspunkter med de første to bind af Brøndum-Nielsens *Gammeldansk Grammatik*, og værkets værdi ligger navnlig i at linjerne her føres op til det moderne sprog og i de opstillede korrespondenser mellem de moderne og gammeldanske former. Men iøvrigt er behandlingen hos Aage Hansen, der også omfatter udviklinger der ikke har sat sig spor i moderne dansk, overordentlig fyldig og på flere punkter også mere detaljeret end i *Gammeldansk Grammatik*. Det gælder således afsnittene om udviklingen under svagtryk og kvantitetsudviklingen (her som også andre steder med nytolkning af forløbet). Aage Hansen har til gengæld ikke det store bibliografiske apparat som *Gammeldansk Grammatik* men henviser her til Brøndum-Nielsen. Principielle spørgsmål i forbindelse med lydudviklingen er behandlet i en afhandling »On the Preservation of the Word-Identity« (publiceret i *Lingvistikretsens skriftserie Travaux* 1945).

Også til beskrivelsen af det moderne danske udtrykssystem har Aage Hansen givet vigtige bidrag. »Udtalen i moderne dansk« (1956) er en udløber af ordbogsarbejdet, idet det ved afslutningen af ODS var blevet overdraget ham at redegøre for og supplere Ordbogens på en række punkter helt forældede udtaleangivelser. Det blev til en bredt anlagt skildring af moderne rigssprogsudtale med registrering såvel af ældre variationer som af aktuelle varianter og udviklingstendenser. Aage Hansens rigssprogsbegreb er rummeligt. Han nævner de forskellige geografisk bestemte rigssprogsvarianter der tales af personer med forskellig artikulationsbasis, hørlig i intonation og taletempo, som i og for sig ligeberettigede, men vil dog som de fleste give den københavnske variant forrang. Betegnelsen provinsielt rigssprog dækker som regel i denne bog (som i ODS) sproget som det tales i de store østjyske byer, det område som var

Aage Hansens eget udgangspunkt, af og til mærkbart i vurderingerne. - Det vanskeligste men vel også mest spændende punkt i det danske udtrykssystem, nemlig stødet, havde Aage Hansen tidligere taget op til monografisk behandling i »Stødet i dansk« (1943), som er en grundlæggende strukturel synkronisk undersøgelse med en detaljeret kortlægning af stødets forekomst i forskellige ordtyper. Grundsynspunktet er at stødet er knyttet til ordstrukturen, som et kendetegn der henfører ordet til bestemte ordgrupper.

Medens den sidstnævnte afhandling med sin redegørelse for de overordentlig komplicerede forhold ved stødets distribution uundgåeligt hører til den tungere kost, knytter »Udtalen i moderne dansk« sig til en gruppe bøger med bredere sigte som Aage Hansen publicerede i de senere år. »Vort vanskelige sprog« (1961) er en kyndig og liberal vejledning i sprogrigtighedsspørgsmål med behandling af vanskelige punkter indenfor ortografi, morfologi og syntaks. »Pausekommaet« (1957) demonstrerer med et stort eksempelmateriale anvendelsen af det ikke-grammatiske interpunktionssystem byggende på talens frasering, som Aage Hansen tidligt havde gjort sig til fortalere for. I en veloplagt debatbog »Om moderne dansk retskrivning« (1969) gennemgår han det ortografiske system og stiller forslag om ændringer på en række punkter hvor der kan konstateres inkonsekvenser eller besværlige undtagelser indenfor systemet. Bogen er skrevet på opfordring af Sprognævnet men kom ikke i nævnets skriftserie, og forslagene, som dog gennemgående er ret moderate, står for forfatterens egen regning. - I denne forbindelse kan også nævnes en lille bog med direkte pædagogisk sigte, nemlig »Sprog i sproget« (1964), som giver eksempler på sproglig-stilistisk analyse af prosatekster og er tænkt som hjælpebog for de højere skoletrin. Analyserne var først fremlagt i en undervisningsserie i Danmarks Radio.

Som tekststudgiver har Aage Hansen beskæftiget sig indgående med de gamle danske ordsprog. I 1929 udsendte han sammen med Chr. Behrend de gammeldanske ordsprog fra Peder Laale-samlingen med oversættelse til nydansk (teksten er optrykt i gennemset og revideret form i 1966), og i 1944 den store Peder Syv-udgave for Det danske Sprog- og Litteraturselskab. Denne udgave er forsynet med grundige kommentarer og ordliste og vil derfor - ligesom tolkningerne i Peder Laale-udgaven - bevare sin værdi også efter fremkomsten af Litteraturselskabets nye store standardudgave af Danmarks gamle Ordsprog.

Omfanget af og bredden i dette forfatterskab kan ikke andet end aftvinge respekt og beundring. Der findes rigtignok eksempler på forskere der har lagt navn - som hovedredaktør eller hovedmedarbejder - til mere end én stor ordbog. Men at Aage Hansen formåede at gennemføre et så omfattende arbejdsprogram sideløbende med ordbogsvirksomheden, det er en fremragende og enestående præstation.

I sine arbejder udenfor ordbøgerne har han vist sig som en særdeles alsidig sprogmand, hjemme i både ældre og nyere sprog, også med enkelte afstikkere udenfor det hjemlige sprogområde (se bibliografien 1970). Det var dog utvivlsomt studiet af nyere dansk der var hans vigtigste arbejdsfelt. I sine mange artikler i Ordbog over det danske Sprog og gennem sine egne bøger indenfor dette område har han bidraget grundlæggende til beskrivelsen af det moderne rigssprogs ordforråd, grammatik, fonetik og ortografi. Hans bøger bygger overalt på et omfattende iagttagelsesmateriale tilvejebragt af forfatteren selv gennem en altid vågen opmærksomhed overfor sproglige fænomener og en udstrakt læsning som også omfattede den nyeste litteratur. Det var ikke mindst det talte sprog som havde hans interesse; han har på dette felt inddraget meget nyt stof i den grammatiske beskrivelse. Hans egen fremstillingsform viser også ofte en ret stærk tilnærmelse til en mundtlig, talesprogspræget stil; den er bevidst holdt på afstand af den stive akademiske form, som ikke huede ham.

Som sprogmand og grammatiker var Aage Hansen oprindelig Jespersen-elev. Flere af Otto Jespersens store bøger kom i hans første kandidatår, og hans egen bog om Sætningen og dens led er dediceret til og også på flere punkter præget af hans gamle universitetslærer. Senere og på længere sigt blev bekendtskabet med den strukturelle lingvistik, Saussure og Pragerskolen og især Hjelmlevs teorier, formidlet først og fremmest gennem møder og diskussioner i Lingvistikredsen i 1930'erne og 40'erne, afgørende for hans sprogsyn. Som nævnt søgte han at udnytte glossematiske analysebegreber i sin store grammatik. For øvrigt bør det ikke glemmes at han selv, ikke mindst i arbejderne fra 30'erne, har givet originale bidrag til grammatikkens strukturbeskrivelser og -analyser.

Han var en hurtig arbejder og i det hele taget, som det vil være fremgået, i besiddelse af en formidabel arbejdsevne. Dertil kom at han i udpræget grad havde afsluttende evne og forstod at efterleve den gamle regel »manum de tabula«. En for vidtdreven og forsinkende perfektionisme var ikke hans sag. Tingene skulle være færdige og de blev færdige. Det kan måske tilføjes at når der gennem årene kom så mange resultater fra studereværelset på Slotsvej var en væsentlig forudsætning også den sikre basis

Aage Hansen havde her, i hjemmet og familien. Tilbageholdende overfor offentlig fremtræden var han mere de stille studiers end de udadvendte aktiviteterets mand. Personligt beskedne og fordringsløs, med et stille lune. Han havde en ægte ydmyghed overfor arbejdet og det som var arbejdets genstand, sproget som system og meddelelsesmiddel, en ydmyghed som på karakteristisk måde kommer til udtryk i forord både i disputatsen og i hovedværket *Moderne Dansk*.

Aage Hansen var fra 1958 medlem af Videnskabernes Selskab. Ved sin 70-års dag i 1964 modtog han festskriftet »Danica«, og han blev også på anden måde hædret: med en pris fra Gads Fond og en medalje fra Selskabet til de skønne og nyttige Videnskabers Forfremmelse efter udsendelsen af *Moderne Dansk*, med Holbergmedaljen da bind I af *Holbergordbogen* forelå. Alt dette beredte ham uden tvivl en oprigtig glæde. Han havde nok tidligere (det var før 1968) på given foranledning kunnet give udtryk for misstemning og kritik over den beskedne placering som hans eget foretrukne forskningsområde i lange perioder havde haft ved universiteterne herhjemme.

Den sidste private bog Aage Hansen fik udsendt var et lille bind erindringer »Lidt og ingenting« (1976), som jeg allerede tidligere har citeret. Titlen er karakteristisk og acceptabel som betegnelse for en uprætentiøs erindringsbog; men den er bestemt ikke velegnet som motto for forfatterens virke iøvrigt. Aage Hansen fortæller her levende og fornøjeligt om ferieture i Italien, hvor han sammen med sin kone gennemvandrede og udforskede landskaber og småbyer fjernt fra de almindelige turistruter. På disse ture havde han altid tegneblokken med i tasken, og bogen er gennemillustreret med fine små vignetter fra hans hånd.

Man er glad for ved siden af de mange faglige værker han har efterladt, også at have denne bog i reolen som et levende minde om mennesket Aage Hansen.

Sv. Eegholm-Pedersen

Tillæg

Som en del læsere sikkert vil erindre var Aage Hansen redaktør af nærværende tidsskrift i en længere periode. Han efterfulgte Gunnar Knudsen ved dennes død i 1952 og forestod derefter redaktionen, først sammen med Ejnar Thomsen og efter Thomsens død i 1956 sammen med Erik Dal indtil 1972 da han blev afløst af Iver Kjær. Karakteristisk for Aage Hansens stramme arbejdstilrettelæggelse, der så vidt muligt undgik overflødig mødevirksomhed, var redaktionsmøderne oftest henlagt til gangen bag læsesalen på Det kgl. Bibliotek, hvor han i forvejen havde en fast træffedag med sine Holbergkolleger. Jeg husker adskillige tilfælde hvor jeg blev afløst ved det beskedne bord som ordbogen benyttede, af den daværende bibliotekar Erik Dal der skulle drøfte Danske Studier.

Af det efterladte materiale var den nævnte Peder Laale-afhandling så vidt udarbejdet at den formentlig vil kunne udgives. De andre ting, foredrags- og forelæsningsmanuskripter og forskellige forarbejder, bl.a. til en behandling af trykket i dansk, beror i Det kgl. Biblioteks Håndskriftafdeling.

Aage Hansens arbejder indtil 1964 er bibliograferet i festskriftet Danica. Der bringes her et supplement med nye værker og udgaver efter dette år og enkelte tilføjelser til listen over arbejder før 1964. Supplementet bygger væsentlig på Aage Hansens egne notater.

- 1944 (Hilsen til Vilh. Andersen) - Vilhelm Andersen. Hilsener paa Firsaaers-Dagen 16. Oktober 1944. Kbh., Gyldendal. s. 121.
- 1948 Danske ordsprog af hjemlig og fremmed oprindelse. - Salmonsens Leksikon-Tidsskrift VIII sp. 1018-20.
- 1951 Paul Diderichsen. - Salmonsens Leksikon-Tidsskrift IX sp. 3-4.
Harald Juul-Jensen. - Salmonsens Leksikon-Tidsskrift IX sp. 405-06.
- 1956 Holberg-Ordbogen. - Fondet for dansk-norsk samarbejde. Årbok 1946-56. Oslo, Gyldendal Norsk Forlag. s. 218-19.
- 1964 Kvinders urtegård og Kvinders rosengård. - Kulturhistorisk leksikon for nordisk middelalder. Kbh., Rosenkilde og Bagger. IX sp. 563-64.
- 1965 Paul Diderichsen. - Oversigt over Det Kgl. Danske Videnskabernes Selskabs Virksomhed 1964-65. Kbh. s. 95-103.
Vort vanskelige sprog. Anden reviderede og udvidede udgave.
Sproganalyse og sprogbeskrivelse. - Dansk sprog. Hjælpebog for den højere undervisning. 2. opl.
- 1966 *Peder Laales Gammeldanske Ordsprog med sideløbende oversættelse til nydansk.* Privat-tryk (Anna og Michael Jensen, Tjørring) (124 s.)
Overbestemthed. - Arkiv för nordisk filologi 81 s. 201-13.
Sprog i sproget. 2. opl.

- 1967 *Moderne Dansk I-III*. Kbh., Grafisk Forlag. (373 + 461 + 551 s.)
- 1968 *Udtalen i moderne dansk*. 2. opl.
- 1969 *Om moderne dansk retskrivning*. Kbh., G.E.C.Gads Forlag. (112 s.)
- 1970 Ludvig Meyer: Fremmedordbog, 8. Udgave. Fotografisk optryk på foranledning af Det danske Sprog- og Litteraturselskab. Forord af dr. phil. Aage Hansen. Kbh., G.E.C.Gads Forlag.
(Foredrags- og diskussionsreferater) - Bulletin du Cercle Linguistique de Copenhague 1941-65. Kbh., Akademisk Forlag. Diskussionsindlæg s. 95-96, 119-20, 174-75.
Foredrag: Sur la structure du mot en indo-européen s. 195 ø, and ö in Danish s. 227-28.
- 1971 Ordbog over det danske Sprog. - Danske Opslagsværker. Redigeret af Axel Andersen. Kbh., G.E.C.Gads Forlag. s. 93-129. Optryk 1977.
Den lydlige udvikling i dansk fra ca. 1300 til nutiden. II Konsonantismen. Kbh., G.E.C.Gads Forlag. (517 s.)
- 1972 *Sprog i sproget*. 3. opl.
Om Holbergordbogen. Introduktion og ordbogsprøver. (Sammen med Sv. Eegholm-Pedersen). Kbh., Det danske Sprog- og Litteraturselskab. (40 sp.)
- 1975 *Knud Sørensen: Engelske lån i dansk (anmeldelse)*. - Danske Studier 1975 s. 103-12.
- 1976 *Lidt og ingenting* (erindringer). Privattryk. Kbh., G.E.C.Gad. (169 s.)
- 1980 Hvad betyder Ersi? - Mål og Mæle 6. årgang nr. 4 s. 10 (jf. 8. årgang 1982 nr. 4 s. 17).
- 1981 *Holberg-Ordbog. Ordbog over Ludvig Holbergs Sprog*. Redigeret af Aage Hansen, fra 1957 sammen med Sv. Eegholm-Pedersen. Under medvirken af Christopher Maaløe. I: Aa - D. Det danske Sprog- og Litteraturselskab. C.A.Reitzel Kbh., Universitetsforlaget Oslo. (Aa - aabenbarligen, A - Azymiter, Bel - b-moll, Braad - Cø-nobium)
- 1982 *Holberg-Ordbog II: E - H. (E - Ezra, G - Gouverneur, H - højre)*.
- Foran udgivelse: *Holberg-Ordbog III - V*. 1984 - 87.